ΣΥΝ ΘΕΩ,
Hoc
De
RENUM
Usu
PARADOXUM,

SUB PRÆSIDIO
Viri Clarißimi pariter atq; Excellentißimi,

DN. DANIELIS SENNERTI,
Phil. & Med. D. ac P. P., Facultatisq; Medicæ Senioris & p. t. Decani Spectabilis, Fautoris sui pl. observandi,

In almâ Leucoreâ

DISPUTATIONIS LOCO
Publicè defendere conabitur

M. JOH. GEORG. FABRICIUS,
Norimbergensis.

Ad diem 7. Calend. Octobris, horis à sextâ matutinis, in Acroaterio Medicorum.

WITTENBERGÆ,

Ex Officinâ Typographicâ Johan. Richteri.

ANNO CIϽ IϽ CXIIX.

VIRIS
AUCTORITATE PRUDENTIA FIDE
LEGALIQUE SCIENTIA
PRAEEMINENTISSIMIS
DN. PETRO SCHUBACH QUAESTORI IN
DIOECESI ZINNENSI OPTI-
ME MERITO

DN. JACOBO MAURITIO J. V. C. ET SCABI-
NATUS JUTREBOCENSIS ADSESSO-
RI HONORATISSIMO

ET

DN. HENRICO HAGEN J. V. C. DIGNISSIMO.

FAUTORIBUS AFFINIBUS ATQUE AMICIS
SUIS EXOPTATISSIMIS

M. JOH. GEORG. FABRICIUS NORIM-
BERGENSIS

HANC DE RENUM USU DISPUTATIONEM

IN

AMORIS AC OBSERVANTIAE

MON.

DEVOTE

DEDICAT.

PARADOXI
De
RENUM
Usu

Thesis I.

Quamobrem interdum à veterum opinionibus discedendum sit, præclarè explicat Aristoteles, *lib. 1. Ethic. c. 6.*, ubi Platonicam rejecturus sententiam: Præstat, inquit, atque adeò oportet etiam ita nos veritati addictos esse, ut præ illâ vel nostra ipsorummet decreta evertere non dubitemus. Atque mox addit: Ἀμφοῖν ὄντοιν φίλοιν, ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν.

II.

Ideoq; veritatis investigatio semper culpâ caruit. Immò, ut Gal. *l. de Us. Respirat. c. 1.* habet: τολμητέον τε καὶ ζητητέον τὸ ἀληθές. εἰ γὰρ καὶ μὴ τύχωμεν αὐτοῦ πάντως, δήπου πλησιέστερον, ἢ νῦν ἐσμὲν, ἀφιξόμεθα.

III.

Unde minimè nobis vitio verti poterit, si Renum usum explicaturi aliquid præter vulgatam Medicorum doctrinam proposuerimus. Neque

enim animus est, antiquis temerè obloqui, sed veritatẽ eruere, inquirendo: Num ei, quam sacræ literæ de Usu Renum sententiã suggerere videntur, consentanea inveniri in Medicinâ possit?

IV.

Physici ac Medici plerique; in eâ hodiè sunt sententiâ, Renum nullum alium & in homine, & in alijs animalibus usum esse, quàm ut peculiari vi serosum humorem à massâ sanguineâ per vasa emulgentia attrahant, atq; ita sanguinem à sero purgent.

V.

Verùm, si ea, quæ passim in sacris literis exstant, perpendamus, alius prætereà usus renibus omninò assignandus videtur.

VI.

Psalmo *7. v. 11. Psalm. 26. v. 2. Jerem. c. 11. v. 20. c. 17. v. 10. c. 20. v. 12. Apoc. c. 2. v. 20.* Deus corda & renes scrutari dicitur.

VII.

In quibus locis per Renes pravas concupiscentias & cupidinem rei Venereæ intelligi, non pauci Theologi censent.

VIII.

Ita enim Nicol. de Lyr. loca Jerem. *c.* 17. & Apocal.

Apocal. *c.2.* Quia ego ſum ſcrutans renes & corda, explicat: Examinans & puniens concupiſcentias & malas cogitationes.

IX.

Et ad locum Nahum *c.2. v.10*: Et dolor ſeu defectio in cunctis renibus, Gloſſa habet: & deficiunt omnes voluptates carnis.

X.

Et ad locum Jerem. *c.12. v.2*: Et longè abes à renibus eorum, addit: quoniam erant adulteri.

XI.

Et ad pſalmum *16. v. 7.* ut etiam renes mei me noctu caſtigent, annotat Sebaſt. Caſtellio: Ut meæ nocturnæ coërceantur libidines.

XII.

Et ad Levit. *cap. 3.* ubi Deus mandat, ut renes ac omnis pinguedo ipſi offeratur, & ne ſacerdotes iſta comedant, interpretes annotant: Sacerdotes ita curare debere ſuum corpus, ne laſciviant. quaſi renes occultâ vi pruritum amoris excitent.

XIII.

Et ad vocē Renes ſcribit ex Rabbi David. San-

tes Pagninus *in Lexico Hebræo*, eos apud Hebræos nominari כִּלְיוֹת, à כָּלָה, quod est desiderare, quòd ibidem sit desiderium coitûs.

XIV.

Et Flacius, *in Clave Scripturæ*, Renes tum urinæ expurgandæ, tùm etiam genitali semini ac generationi servire affirmat.

XV.

Unde, ut idem Flacius, *eod. loco* annotat, Scriptura lumbis generationem tribuit, *ut 1.* Reg. *c. 8. v. 19. & ad* Hebr. *c. 7. v. 5. & 10.* videre est. Et vetus versio aliquoties pro lumbis Renũ vocẽ usurpat.

XVI.

Neq; solùm Hebræorum ista fuit sententia: Sed & Varro, ut Isidorus, *lib. 11. Orig.* habet, Renes dictos putavit, quod rivi ab his obscæni humoris nascantur: & lumbos, ob libidinis lasciviam.

XVII.

Quæ omnia cum occasionẽ nobis præbeant de Usu Renum diligentiùs cogitandi, operæ pretium esse putamus, renum naturam penitius intueri, & de illo imprimis disquirere: Num præter seri expurgationem alium adhuc usum habeant, sanguinis nimirum ad semen generandum præparationem?

XVIII.

XVIII.

Et primò quidem cum Renes peculiare,ut reliqua viſcera, parenchyma, & quidẽ, ut rectè Galenus ſentit,non multum â cordis ſubſtantiâ differens habeant; reliquorumq; viſcerum carnib9 concoquendi peculiaris vis, & quidem ſingulis propria, tribuatur: cauſſa non eſt, cur ea Renum parenchymati deneganda ſit.

XIX.

Neque videmus, quomodo Galeni ratio concludat, *6. de decret. Hippocr. & Plat. c. 8.*, epati vim ſanguificandi & cordi ſanguinem arterioſum generandi tribuentis, eâ de cauſâ, quod epar peculiare parenchyma habeat, peculiare itidem cor, & epatis quidem parenchyma colore ſanguini venoſo, cordis verò ſanguini arterioſo reſpondeat: niſi etiam peculiaris vis ſanguinem ſuo modo elaborandi Renum parenchymati tribuatur.

XX.

Deinde cum vena emulgens tàm magna, & omnium à cavâ prodeuntiũ ampliſſima ſit, multum etiam ſanguinis ad renes vehit; & quãto pro ſui nutritione Renes non indigent. Reliquũ ergò cum ſanguine arterioſo miſtum, & ſero defecatum, ut in alium uſum cedat, neceſſe eſt.

XXI.

Tertiò, Arteriâ tàm amplâ, ſi tantùm ſeroſum humorem expurgarent renes, opus non fuiſſet: ſed id potius officium habent arteriæ, ut ſanguis arterioſus ſanguini venoſo confuſus & miſtus, atque à ſero maximè repurgatus, in renibus aliquo modo mutetur atque elaboretur, quem venæ & arteriæ ſpermaticæ, quæ ſtatim ſub renibus & ad renes ſanguinem hauriunt, ad ſeminis generationem in teſtes deferant.

XXII.

Nam quod vulgò docetur, arterias emulgentes, ut arterioſum expurgēt ſanguinem, ſerumq; in arterijs copioſiſſimum in renes effundant, factas eſſe, difficultate non caret.

XXIII.

Qui enim ex Gal. 5. *de Uſ. part. c.* 5. ideò ſerum in arterijs contineri probare conantur, quod arteriæ renibus datæ ſunt, ij principium petunt, & incertum per æquè incertum probant.

XXIV.

Nam ſi venæ emulgentes datæ ſunt, ut ſanguinem à ſeroſo humore purgent; atq; ex venâ cavâ optima ſanguinis portio ad dextrum cordis

ventri-

ventriculum fertur, & ex eo demum in sinistro cordis ventriculo sanguis arteriosus elaboratur: Unde in arteriâ magnâ, quæ ex sinistro ventriculo Cordis non ita longo à renibus intervallo exoritur, copiosissimum illud serum ortum habeat?

XXV.

Et proindè Galeno, *loco allegato* quærenti; si non sanguinis in ipsis contenti à sero purgandi gratiâ renibus arteriæ immittantur, quænám alia caussa fuerit, cur eâ magnitudine Natura eas effecerit, ad cavitatemq; renum divisas ipsas, haud secus ac venas, produxerit? responderi potest: factas esse, ut sanguinem arteriosum ad renes ferant, qui in eorum substantiâ cum sanguine venoso mistus & alteratus semini generando materiam præbeat.

XXVI.

Rursus queî fit, quod sapor ac odor ille, qui in animalibus plurimis non castratis per universum corpus diffunditur, maximè etiam in renibus percipiatur, & præcipuè in adultis? In novellorum autem ac teneriorum quadrupedum Renibus, cum nondum fœminas ineunt, non ita percipiatur?

XXVII.

XVII.

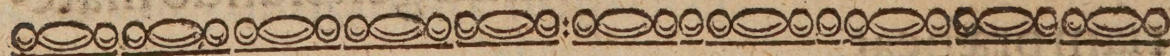
Oribasius quoq; *lib. 6. Collect. c. 38.* ex suppressione ac retentione seminis renes malè affectos fuisse deprehendit.

XXVIII.

Insuper in Gonorrhœâ medicamenta lumbis ad semen imminuendum atq; alterandum applicantur, ut ex Aretæo *l. 2. morb.* Chronic. *c. 7.* Trallian. *l. 9. c. 9;* & alijs passim videre est,

XXIX.

Atq; hæ potissimùm rationes sunt, quib9 quis adduci posse videtur, ut de vulgatâ sententiâ de Usu Renum dubitet. Ἐστὶ δὲ, ut habet Aristoteles, *Metaph.* B. c. 1. τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προὔργου τὸ διαπορῆσαι καλῶς.

Ad præstantissimum nec non Doctissimum Virum,

DN. M. JOHANNEM GEORGIUM FABRICIUM, amicum meum singularem.

LAudibus haud ego te Fabrici ornavero: nostrum
Non est conatu dicere digna tuo.
Tu Medicûm sectator eris, Sophiæq; beatæ
Suspicies animo sacra statuta tuo
Magnum opus est! Quod si cæptum feliciter urges,
Quis te non pleno semper amore colat?
Sis felix! nec enim verbis magis apprecor. Ipse
Te doctum sistes; annuet alma Trias.

Sinceræ amicitiæ ergò f.
Paulus Schenckius Hamburgensis.